

Φ.—'Εάν οί ἄλλοι σ' ἀφησαν, ἐγὼ δὲν σὲ ἀφίνω,
κι' ἡμέτερός σου, Θεοδωρή, αἰώνιος θὰ μείνω.

Τραγοῦδι τοῦ καιροῦ
σπαθᾶτου λιγεροῦ.

Εκεῖνος ὁ Τρικούπης μᾶς ἄπῃκε μὲς ἰστη μύτη,
εκεῖνος ὁ Τρικούπης μᾶς ἔδωκε ἰστ' αὐτιά,
δὲν θέλει κάθε βράδῳ ν' ἀφίνωμε τὸ σπῆτι
καὶ μᾶς ἀπαγορεύει νὰ παίζωμε χαρτιά.
δὲν θέλει πιά ἰστης Δέσχαις ὁ ἡλίος νὰ μᾶς βλέπη,
γιατὶ αὐτὸ καθόλου εἰς τὸ σπαθὶ δὲν πρέπει.

Εκεῖνος ὁ Τρικούπης μᾶς ἔκοψε ἰστη γλύκα,
για τὸς σπαθᾶτους βγάξει φερμάνι φοβερό,
ἀλλ' εὔτε νύφη βρίσκω τουλάχιστον μὲ προίκα,
κι' ἡ νύφαις ἔχαθήκαν σὲ τοῦτο τὸν καιρό.
Προστάζει νὰ κυττάζω τοὺς τοίχους τοῦ σπητιοῦ,
καὶ πᾶνε μὲ τῆς νύφαις κι' ἡ ντάμαις τοῦ χαρτιοῦ.

Διαταγὴ μεγάλη καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα...
ἐντίο, τράπουλά μου, δὲν ἔχει πιά χαρτιά!..
καὶ ἡλιπίτσα νὰ βγάλω ἐκεῖνα τὰ χαμένα,
δὲν μ' ἀφιναν νὰ παίξω ἀκόμη μιὰ νυχτιά.
Ἄλλ' ὅμως ὁ Τρικούπης τὸ ἔκαμε γιὰ πῖκα
καὶ μ' ἔκοψε ἰστη μέση κι' ἀπάνω εἰς τὴ γλύκα.

Καὶ τώρα φορτωμένος μὲ χρέη ἀρκετὰ
ἔδῳ κι' ἐκεῖ ρεμβάζω, ἔδῳ κι' ἐκεῖ γυρνῶ,
ὁ νοῦς μου εἰς τῆς ντάμαις τῆς τράπουλας πετᾶ,
καὶ δίχως τέρτσο τίρο τὴ νεχότη μου περνῶ.
Ἄλλοῖμονο σ' ἐμένα καὶ εἰς τοὺς φουκαράδες
ποὺ ἔχουν νὰ λαβαίνουν ἐκ μέρους μου παράδες.

Περνῶ ἀπὸ τὴν Δέσχη καὶ βλέπω μέσα φῶτα
κι' ὁ νοῦς μου τριγυρίζει ἰστὰ γλέντια μου τὰ πρῶτα.
Μὰ μόλις ἀνεβαίνω καμπόσα σκάλοπᾶττα
ἀμέσως κατεβαίνω μὲ δακρυσμένα μάττα,
καὶ φεύγω πάλι ἔξω καὶ πάλι μέσα μπαίνω,
καὶ πᾶω καὶ γυρίζω κι' ἀνεβοκατεβαίνω.

Καὶ κόκκαλα νὰ τρίζουν ἀκούω κάθε ἰλίγο
κι' ἐμπρὸς θαρρῶ πῶς βλέπω τραπέζι μὲ χαρτιά,
καὶ κάνω μιὰ ν' ἀνέδω, καὶ κάνω μιὰ νὰ φύγω,
καὶ στέκομαι κι' ἀκούω μὲ σηκωμέν' αὐτιά.
Ὡς δτου πιά γυρίζω ἰστὸ σπῆτι ὁ φτωχὸς
καὶ μὲς ἰστην κάμαρά μου τὰ κόδω μοναχός.

Καί όταν παίζω μόνος δὲν χάνω μιά φορά,
ποτὲ δὲν βγαίνω τρίτος, ποτὲ δὲν κάνω μπάκα,
ἀλλ' ὅταν ὁμιῶς παίζω 'στ' ἀλήθεια μὲ παρὰ
'μποροῦν νὰ μὲ ἀφήσουν καὶ δίχως σακαράκα.
'Στὰ ψέμματα σὰν παίζω ἢ τύχη πὼς μου τρέχει!...
ἐννιάρια καὶ ὀκτάρια ἢ τράπουλα μου βρέχει.

'Αχ! ὅταν δὲν μ' ἀφίνουν καμμιὰ βραδὴ νὰ παίξω,
τί διάβολο νὰ κάνω, ποῦ διάβολο νὰ τρέξω;
Κι' ἂν βάλω μία πύστα ὁ κόσμος δὲν χαλᾷ
κι' ἂν παίξω δέκα φράγκα κι' ἀκόμη πρὸ πολλὰ,
τὸ ἔθνος δὲν θὰ γίνῃ μουφλούζικο γι' αὐτὸ
κι' οὔτε καμμιὰ ζημία δὲν κάνω στὸ 'στρατό.

Καί ὅταν 'στὸ Τραπέζι τοῦ τζόγου δὲν τὸ στρώνω
πὼς θὰ περᾶς ἢ ὦρα; μὲ τὴν κουβέντα μόνο;
Γιατί 'στοὺς σπαθοφόρους νὰ γίνωνται κουνούπι;
γιατί γιὰ τὴν τιμὴ μας νὰ ἔχουν τόσο φόβο;
γιατί τὸ μανιφέστο νὰ ἔδωγῃ τοῦ Τρικούπη;
κι' ἂν τὰ χαρτιά δὲν κόψω, τί διάβολο θὰ κόβω;

Τιμὴ καὶ νεϊάτα μόνον ὁ στρατιώτης, ξέρει,
τὸ στέμμα 'στὸ κεφάλι, τὴν τράπουλα 'στὸ χέρι,
κυνήγημα 'στῆς προίκες, ὀλόχρυσο γαλόνι,
καὶ χρέη ὀλοένα καὶ ὕστερα κανόνι.
Τιμὴ, σπαθί, κορθίνα, μαρούλια μὲ τὸ ξύδι,
ὁ τζόγος δ,τι κάνει. κι' αὐτὸς τιμὴν μᾶς δίδει.

'Αντίο, μπακαρᾶ μου, ἀντίο τρίτος τίρο...
κανένας πιά σπαθᾶτος τῆς μόδας δὲν θὰ παίξῃ,
καὶ τώρα τὸ σπαθί μου 'στὰ μάρμαρα θὰ σύρω
καὶ οὔτε θὰ καθίζω 'στὸ πράσινο τραπέζι.
'Αντίο, τρίτος τίρο, ἀντίο, μπακαρᾶ,
πού 'κόντευα νὰ χάσω γαλόνια καὶ φτερᾶ.

Καί τώρα δὲν μου λέτε τί διάβολο νὰ παίξω;
κοντσίνα, τάβλι, τκάκι, μπιλζάρδο καὶ μπεζίκι;
γιὰ τυχερὰ πεθαίνω, ποῦ εἶναι μία κι' ἔξω,
κι' ἀμέσως σοῦ γεμίζουν τὴν τσέπη χαρτζηλίκι.
Τᾶλλα παιχιδία εἶναι γιὰ τοὺς λιμοκοντόρους,
ἀλλ' ὄχι καὶ γιὰ 'μένα καὶ γιὰ τοὺς σπαθαφόρους.

Τρικούπη, τὸ φερμάνι ὀπίσω ἂν δὲν πάρῃς,
καλλίτερα θὰ εἶναι ἂν μᾶς μουσκατέρῃς.
Χωρὶς τραπέζι τζόγου, χωρὶς χαρτιά 'στὸ χέρι,
κανένας στρατιώτης σωστός δὲν ὑποφέρει,
καὶ ἂν δὲν ἐπιτρέψῃς, νὰ παίξω κἂν μιά σκόλη,
μὰ τὸ σταυρό, Τρικούπη, δὲν πέρνομε τὴν Πόλι.

Σοῦρτα φέρτα
'στὰ κοντσέρτα.

'Ἡ εὐγενὴς κυρία Καλλιόπη Δαμαλά,
ὁποῦ μὲ τόσον πόθον λατρεύει τὰ καλά,
'στὸ Φάληρο κοντσέρτο μᾶς ἔδωσε μεγάλο,
πού σὰν κι' αὐτὸ ἀλήθεια δὲν ἔχει γίνεῖ ἄλλο.

Καί ἦτον ἐκεῖ πέρα ὁ τάδεσ καὶ ὁ δεῖνας,
κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων κι' ὁ Δήμαρχος Ρετσίνας,
τῆς πρωτεύουσῃς κόσμος καθὼς καὶ τοῦ Φαλήρου,
ἀλλὰ καὶ Πειραιῶται εδρέθησαν πολλοί,
καὶ τόση ὠραιότης ἀφράτου ποδογύρου,
καὶ δημοσιογράφοι καὶ συντροφιά καλή,
καὶ κόσμος τέλος πάντων ὠραῖος καὶ καλός,
κι' ὁ Παρασκευαΐδης ὡς πάντοτε 'ψηλός.

'Ο Γκούζας τόσον πλῆθος ἐμέθυσεν ἐκεῖ...
ἀγγέλων ἀρμονία, Σειρήνων μουσική.
'Ενώπιόν μας κόσμος πετᾷ ἐρατεινός,
τοιαύτη κι' ἡ φλογέρα θὰ ἦτο τοῦ Πανός,
κι' ὁ Γκούζας μὲ τοιοῦτον πλαγίαυλον χρυσόν
βεβαίως θὰ μαγεύσῃ τὰς νύμφας τῶν δασῶν.

'Εν τούτοις στυμετέσχε αὐτῆς τῆς συναυλίας
κι' ὁ Πρόξενος ἐκεῖνος ὁ τῆς Πορτογαλίας,
κι' ὄλοι διήλθον ὦρας μαγευτικοῦ ὀνείρου
στὸν οἶκον τῆς εὐμούσου δεσποίνης τοῦ Φαλήρου.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ο Φίλων ὁ Νικόλαος, λογιστικὸς βαρβάτος,
καὶ νοῦς ἐμπορικώτατος πρὸς τὰ καλά ὀργῶν,
σπουδαῖον Λεξιλόγιον ἐξέδωσεν ἐσχάτως
εἰς γλώσσας δεκατέσσαρας περὶ συναλλαγῶν.
Βιβλίον χρησιμώτατον δι' ὄλους τοὺς ἐμπόρους
μὲ σύμβολα ἐμπορικά καὶ μὲ παντοίους ὀρους.

Τοῦ Πλάτωνος Εὐθύφρων, πολῦτιμον βιβλίον,
μετὰ πολλῶν σπουδαίων καὶ ἀκριβῶν σχολίων,
Κωνσταντινίδη ἔργον, σοφοῦ ἀνδρὸς τὰ μάλα,
Γυμνασιάρχου πρώτης, ποῦ ἔχει γράψῃ κι' ἄλλα.

Γεώργιος ὁ Ρόζος ὁ Καλαβρυτινὸς
κι' αὐτὸς Ἀσκληπιάδης ἐπρόβαλε τρανός,
διότι ἀπαντήσας εἰς ὄλα παρευθὺς
λίαν καλῶς ἐπῆρε κι' ἐπαίνους παμπληθεῖς.
Δι' ὄπερ τὸν συχαίρω κι' ἐγὼ καὶ ἄλλοι φίλοι,
προσμένω δ' ἐξ Αἰγείρας καλὸ κρασί νὰ στείλῃ.

'Ο Ρωμηὸς γνωστόν σᾶς κάνω — πὼς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ Ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρό' στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ - τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.